

Cesta kolem světa

Angel Miquel Aymar se narodil v Mexiku, žil v Barceloně a již čtyři roky bydlí v Bratislavě, kde studuje marketingovou komunikaci.

29.10.2008

„V mé rodině jsme cestování za dobrodružstvím měli vždycky v krvi. Otec odešel s matkou do Mexika ve svých 25 letech. Tam se narodili mí sourozenci a také já. Můj strýc je Ind a vždycky se jím vychloubám. Jedna z mých tet žije v Římě, ale moc se tam nezdržuje. A konečně je zde

Menchú, moje prateta, která žije v Bolívii, ani nevím kolik let. Takže mám kořeny na mnoha místech. Je potom jen logické, že nakonec přišla řada i na mne.“

„Když se mě ředitel centra Opus Dei Foiró v Sant Cugat (to je jedna z předměstských čtvrtí Barcelony), do kterého jsem docházel, zeptal, zda bych chtěl žít na Slovensku, odpověděl jsem: 'Jen do toho, o co se jedná?' Ale jakmile mi řekl, že si nedělá legraci, zůstal jsem stát jako solný sloup. Vždycky jsem měl v úmyslu začít apoštolskou práci Opus Dei na Kubě, zemi Karibiku a doutníků. Ale když mi řekl, že numeráři jsou potřeba právě na Slovensku, zůstal jsem jako opařený.“

„Ale viděno z nadhledu, cesta kolem světa musí zahrnovat i střední Evropu, takže jsem se podíval do atlasu, kde to Slovensko je, a řekl jsem řediteli, že bych tam rád šel.“

Jeho odpověď byla: 'Ne, ne. To není žádná legrace. Nejprve jdi do kaple a pomodli se na ten úmysl a potom mi odpověz.' A moje odpověď byla nakonec ano.

„Umíte si asi představit, co následovalo. Vyprávěl jsem to mým rodičům, sourozencům, přátelům. Sháněl jsem si potřebné dokumenty, chystal se na cestu a připravoval se na jaro na Slovensku... prostě dobrodružství.“

„Od chvíle, kdy jsem se zde usadil, jezdí za mnou a za mými přáteli v Bratislavě moje rodina. Minulé léto jsme na oplátku navštívili mé rodiče. Koncem léta se mnou odjelo asi deset Slováků do Barcelony a Torreciudad. Pochopitelně nás v Sant Cugat přijali s otevřenou náručí – mí rodiče, sourozenci, ale také můj dědeček a babička, strýcové a tetičky a dávní přátelé. Jednomu z mých slovenských přátel, Vajankovi, se v

letadle ztratil kufr. A protože můj bratr Ferrán je asi tak stejně vysoký, půjčil mu na těch několik dní své šaty. Moje maminka mu chtěla z té prekérní situace trošku pomoci, když už byl bez jakýchkoliv zavazadel, a věnovala se mu, jak jen mohla. A tak už druhého dne věděla, kterou zmrzlinu má nejraději, a stále mu ji nabízela.“

„Ale Vajanko nechtěl zůstat stát se založenýma rukama, využil příležitosti poznat moji rodinu důkladně a ještě téhož prosince pozval všechny na návštěvu své rodiny. Protože už bylo zimní období (a zde bývá opravdu ledová zima), je dost obvyklé, že v tuto roční dobu sněží. Aby si neušpinili koberce, lidé se doma přezouvají. Když jsme šli navštívit Vajankovu rodinu, radil jsem jim, aby si zuli boty. Jeden z mých bratrů zvolal: 'No ne, jsou jako Japonci!' Zlatým hřebem návštěvy byl tradiční přípitek pálenkou, který

je na Slovensku oblíbený. Podle mého bratra Ferrana páchne jako ústní voda. Je to otázka kultury, protože když jsme nabídli Slovákům španělskou šunku, připomínala jim syrové maso. A pikantní mexické koláčky, které mi přivezla sestra, Slovákům vůbec nechutnaly.“

„Ze zkušenosti vím, že kamkoliv zamírím, vždy najdu totéž rodinné prostředí. Uděláš si různé přátele, ale v podstatě si jsou všichni podobní (sympaťák, šprt, dobrák...). Abyste poznali mé slovenské přátele, posílám vám snímek, který jsme vyfotili v Římě na kongresu UNIV v období Svatého týdne.“

„Proto je cestování za dobrodružstvím při následování Boha tak úžasné, ať už jsi kdekoliv. Zde na Slovensku se říká 'všade dobre, doma najlepšie.' Život v Opus Dei znamená být stále doma, i když

se přitom nakonec cestuje kolem celého světa.“

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/cesta-kolem-sveta/> (25.03.2025)